

Smøre etter forholdene

For noen år tilbake var jeg på tur på Gautefallheia en solskinsrik vinterdag. Sekken var pakket med alt nødvendig for en heldags skitur. Vi var tre i følget, og to av disse hadde attpåtil idrettslinja i sin «kompetanse-sekk». Selv var jeg på den tida i rimelig god form, om jeg skal si det selv. Så vi spente på oss langrennsskia, og la i vei oppover for å komme til de virkelig flotte løypene oppå heia.

Ganske snart ante jeg uråd. Det var rett og slett fryktelig bakglatt. Jeg gled mer bakover enn jeg kom frem, og la raskt ut i fiskeben. Men selv det var helt nytteløst. Mine to medgåere dro lett og ubesværet ifra og var allerede for lengst halvveis oppe. Mine stadig mer fortvilte «Vent! Vent!» ble fullstendig ignorert. «Jeg må smøre, det her nytter ikke» forsøkte jeg å rope fremover, spesielt rettet mot den som hadde smøringen i sin sekk, men da fikk jeg raskt beskjed om at jeg fikk lavær' å skyldes på skia; det var jeg som verken hadde rett teknikk eller kondis nok. Altså tydelig tale om å tie stille.

Selv ble jeg bare mer og mer irritert. Det finns jo ikke noe mer irriterende enn når skituren ikke går som planlagt?! Etter mye møye, og stadig høyere latter etter hvert som mine to såkalte venner sto frydefullt på toppen og ventet på en halsende Tone med verkende ankler. Så jeg ga et ultimatum: «Enten bytter noen ski med meg, siden dere påstår at det er meg og ikke skia det er noe galt med, eller så smører vi NÅ!!»

Det ble det siste. Så smøreansvarlig gikk motvillig med på å ta for seg undersida. Det gikk kjempesint. En bitteliten stund. Så kjente jeg at noe var galt. Fryktelig galt. De andre to dro ifra igjen. Og da vi kom til første bakke nedover var det en lite fornøyd skigåer – ja, går! – som trampet nedover lia med de største klabbene jeg noen sinne har erfart. Og da et turfølge som satt i solsteken inne ved heia, med kakao og appelsin, begynte å flire, ble det for mye. Min masterplan var klar: Jeg skal ned igjen på flatmark fortrest mulig. Og så skal disse skia ALDRI, aldri, aldri på igjen, de skal brennes!!

Ja, det løftet holdt jeg. Det er senere blitt flere og langt hyggeligere skiturer, på helt andre typer ski. At jeg kom på den historien nå, har selvsagt med påsken å gjøre. Samtidig er den et bilde som kan overføres til forholdene i arbeidslivet. Det er viktig å sjekke vær- og føreforhold, og smøre deretter. I disse dyrtider erfarer mange nettopp dette. Noen har kondisen inne og kan tåle et lengre løp, mens andre kan trenge å benytte virkemiddelapparatet. I Drangedal harr vi allerede fått omstillingsmidler, som skal virke når tidene er utfordrende. Så om noen sliter med «kondisen» for tida; vær tidig ute og legg om kursen. Søk gjerne informasjon på Drivs nettsider (drangedalivekst.no) om hva vi kan bistå med – så kan det bli en hyggelig langtur for flere.